

ИДЕМ ДА ВАМ ПРИПРЕМИМ МЕСТО!

(Беседа Господина Јована, епископа шумадијског, у храму Свете Петке у Крагујевцу-Виногради, појутарје Вазнесења 2009. године)

У Име Оца и Сина и Светога Духа!

Господ се, четрдесетог дана након свог Васкрсења, вазнео на Небо, на Гори Јелеонској, недалеко од Јерусалима, а пред својим апостолима. Сваки растанак за човека је тужан. И то је људски, то је земаљски став, јер кад се растајемо са милима и драгима, ми тугујемо. Али, браћо и сестре, има један растанак који није изазавао тугу, него радост, а то је растанак Господа Христа са својим апостолима, када се Он, на јучерашњи дан, вазнео на Небо.

Зашто се њихов растанак одвија у радости, и зашто апостоли не тугују? Зато што су они истински поверовали у Христа! Све оно што је Он говорио, што је творио, што је чинио, за њих је то била права и једина истина. Иако су, као људи, показивали тугу на растанку, Господ их је утешио када им је рекао: „ево, ја сам са вама у све дане до свршетка света“ (Матеј 28, 20). И још је додао Христос: „И ево, ја ћу послати обећање Оца својега на вас: а ви сједите у граду Јерусалиму док се не обучете у силу с висине“ (Лука 24, 49) Та Христова реченица, коју је Он изговорио апостолима, не односи се само на њих, него на свакога од нас, на све оне људе који верују у Христа, на све оне људе који испуњавају закон Христов. А живот који нам је дат овде на земљи, дат је са задатком да овде започнемо вечни и непролазни живот. И зато, Господ у Еванђељу каже: „Нека се не збуњује срце ваше, вјерујте у Бога, и у мене вјерујте“ (Јован 14, 1).

Христос је рекао својим ученицима да их ништа лепо неће чекати на овом свету, што се и догодило. Прогањали су апостоле још за време Христа, али су их тек после тога мучили, убијали. Ниједан од апостола није завршио природном смрћу, осим апостола и еванђелисте Јована. Свети Оци кажу да је и он имао мученичку смрт, као и остали апостоли, јер је својим очима гледао распеће Христово када је био под крстом - и то му се, заиста оправдано, узима за мучеништво. Господ је рекао: и кад вас убијају и кад вас гоне, немојте да се збуњује срце ваше, јер ће непријатељи устајати на оно што је свето. Погледајмо и данас, браћо и сестре, зар се то исто не понавља, само у другом виду? И данас људи устају на оно што је свето. Зашто? Зато, јер су навикли да живе у тами. А живот у тами, у мраку, јесте, у ствари, живот у греху. И ми данас, ако тешкоће подносимо, а радујемо се, подносимо их Христа ради, правде ради, истине ради. Тада ће нам се благодат и те како излити, али да гледамо, да случајно, ако страдамо, не настрадамо због нашег личног немара према животу и према светињи. Зато Господ каже, и кад вас сто гони, онда верујте у мене. „У кући Оца мојега станови су многи. А да није тако зар бих вам рекао: Идем да вам припремим мјесто“ (Јован 14, 2).

Браћо и сестре, све што је Господ наш Исус Христос чинио, почевши од рођења, страдања на земљи, васкрсења и вазнесења, казао нам да је то и наш пут којим ћемо проћи. На Голготу не можемо се попети без клечања, без страдања, без прогањања. И Христос је клечао када је носио крст. Али, шта је страдање за верујућег човека, када зна, да ако овде и мало пострада, да ће због тога задобити вечни живот?

Може неко помислити да се хришћанство састоји само у страдању. Не! Ми страдамо зато што смо хришћани, зато што смо православни, јер када је Симеон Богопримац узео малог Христа, рекао је - ово ће бити знак против кога ће се борити они који нису примили науку Христову, они који се нису дотакли науке Христове. Такви се боре против истине. У Светом Писму се каже: „И ако отидем и припремим вам мјесто, опет ћу доћи, и узећу вас к себи да где сам ја, будете и ви“ (Јован 14, 3).

Где је Господ после Вазнесења? Сео је са десне стране Бога Оца. И ти и ја, сешћемо, ако будемо веровали. И не само веровали, него животом доказивали и показвали ове еванђељске речи. Има ли веће утехе, имали веће радости за човека, да ће и он бити онде где је Христос? Свети Атанасије је рекао, да се Бог очовечио да би се човек обожио. Христос је постао истинити човек и остао истинити Бог, да би човек кроз то сазнање и то обожење постао бог по благодати. Видите, Господ ништа није задржао за себе, а што да није дао нама, драга браћо и сестре. У црквеној песми коју ћемо певати наредних седам дана, Христос ће, између осталог рећи: („Испунивши Божје промишљање о нама и ујединивши земаљско са небеским, вазнео си се у слави Христe Боже наш, не одвајајући се никако, већ остајући присутан, Ти говориш онима који Те љубе: Ја сам с вама и нико не може против вас.“

Дакле, имајмо Христа у себи и не бојмо се ничега, осим непокајања и греха. Имајмо Христа, а кад имамо Христа, ми имамо све. Кад имамо Христа, ми смо највећи богаташи! Али, кад немамо Христа, или кад се Христом само поштапамо, онда смо највећи духовни сиромаси. Ко има Бога, он има све. Али ко има Бога, он треба да зрачи: и светошћу, и праведношћу, и честитошћу и љубављу. Све речи изговорене на овом свету могу само да се сведу на једну реч - Бог. А Бог није ништа друго, него љубав. Он је из љубави све учинио за нас и припремио нам је место. Хоћемо ли ми бити на том месту, поред Њега, зависи искључиво, и пре свега, од нас и од благодати Божје коју човек у себи умножава и размножава. Будимо са Христом, а Он ће увек бити са нама. Амин!